

officielt er afsluttet mellem Regeringspartiet paa den ene Side og Højre som saadant paa den anden.

I Forbindelse hermed vil jeg gerne til sidst fremsætte nogle Bemærkninger af rent personlig Art, altsaa ikke i min Egenkab af Medlem af Fællesudvalget eller som Ordfører for min Gruppe, men efter den personlige Foranledning, der er givet dertil fra enkelte tidligere Taleres Side. Da jeg i sin Tid havde den Ære for første Gang at tage Ordet i det danske Folketing, var der tre Hovedpunkter, jeg navnlig fremhævede. Det første var dette, at den Statslaanepolitik, man var i Færd med at slaa ind paa, vilde ende galt, hvis man ikke tog fat paa en anden Maade. Nu, dette har destoværre bekræftet sig i højeste Grad, og naar jeg derfor overhovedet for mit personlige Vedkommende har kunnet gaa med til dette Forlig, er det netop i første Række, fordi Finansministeren gennem den Lov, som han i Overensstemmelse med Forligsaftalerne har forelagt i Dag om ekstraordinære Henlæggelser til Reservefond og Kassebeholdning, saa at sige er bleven bunden paa Hænder og Fødder for en overskuelig Aarrække. Jeg kunde ikke med Tillid lægge nye Overskudsmillioner i det nuværende Finansstyres Haand, men jeg ser en Betyggelse deri, at Finansministeren i sine Dispositioner paa denne Maade er, som jeg udtrykker mig, bunden paa Hænder og Fødder i en overskuelig Tid. Det andet Moment var dette, at jeg gjorde opmærksom paa, at det ikke længere vilde kunne nytte, man fra Regeringens og Regeringspartiets Side stoled paa at kunne føre sin Politik gennem Forbindelsen med de Frikonservative. Dette var for øvrigt alt den Gang en rent faktisk Bemærkning, idet de Frikonservative ikke have saa mange Stemmer, at de sammen med Regeringspartiet i Landstinget ville kunne føre nogen Politik igennem. Overhovedet mener jeg, at vi staa — og for saa vidt kan jeg give det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) Ret — overfor Afslutningen af et bestemt Afsnit af den politiske Historie. Jeg tror, at den Politik, man har forsøgt: at tage noget af Venstre, noget af Højre og rage det sammen i en Bænkewælling, har vist sig at være umulig. Den Politik er spillet fallit, vi se nu kun Hale-

hvirvlerne af den Politik, der i saa Henseende er gaaet bag af Dansen. Denne Sulevælling har virket paa Befolkningen som et Vomitiv. Højre og Venstre staa nu umiddelbart overfor hinanden, men naar man da med den Lyst til Overdrivelser, som altid udmærker de Radikale, vil fremstille dette Forhold som et Ægteskab, vil jeg paa det allerbestemtteste benægte dette. Nej, jeg vil snarere minde om den gamle Maade, hvorpaa dannede Damer altid modtage Frieri fra en Bejler, som ikke har vundet vedkommende Dames Gunst; saa giver hun ham ikke uden videre en Kurv, nej, hun siger: Ja, jeg har nu engang givet det Løfte, at jeg ikke vil gifte mig mere; jeg beklager o. s. v., o. s. v., men saa tilføjer hun: Men jeg har den største Agtelse for Dem, og skulle vi ikke være Venner. Saaledes tror jeg ogsaa, Forholdet vil blive mellem Højre og Venstre herefter, og jeg tror, det er godt saaledes. Det, vi have opnaaet, og andet fordre vi ikke at opnaa, er at staa i en lignende Stilling overfor Regeringen, som Granderne af Spanien staa overfor Regeringen. Vi unde gerne Regeringspartiet og de nuværende regerende Herrer de trekantede Hatte, de blanke Knapper o. s. v. og ogsaa Dagens Møje og Besvær; vi ønske kun at have den samme Rettighed, som Granderne af Spanien have overfor Ministeriet, nemlig at staa med bedækket Hoved, og det tror jeg ogsaa vil være sundt for den politiske Udvikling her i Landet. Det skal ikke være et Ægteskab, det skal kun være Venskab. Allerede Fritz Jürgensen har træffende sagt: „Venskab er dog det egentlige, Fanden raspe i Fruentimmerne“. Det vil i politisk Henseende, mener jeg, være mere end tilstrækkeligt for at opnaa det, vi skulle opnaa. Thi det, vi skulle opnaa — det kan jeg ikke blive ked af at fremhæve — er; at den danske Middelstand i By og paa Land finder hinanden politisk, ikke saaledes at de gaa op i hinanden eller gifte sig med hinanden, men saaledes, at de have Forstaaelse af hinanden, socialt og politisk. Og gøre vi det, vi to store Middelstandspartier, Regeringspartiet og Højrepartiet, maa vi følge i Kampen mod Socialdemokratiet og Radikalismen den preussiske Konges gode gamle Regel, hvorunder Frederik den Anden altid sej-